

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Caput X. Incipit referre gratias, quas à Domino in oratione accipiebat, & qua in renos ipsos adiuuare possimus, ac quanti referat intelligere gratias quas Dominus nobis præstat, rogat eum cui hæc ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

INCIPIIT REFERRE GRATIAS, QVAS A DOMINO IN ORATIONE ACCIPIBAT, & qua in re nos ipsos adiuuare possumus, ac quam i referat intelligere gratias, quas Dominus nobis prestat. Rogat eum, cui hæc misit, vt quæ post hæc scriptura est, secreta maneant, cum, quas Dominus ei prestat gratias, ita particulatim enarrare iubeatur.

Sensus diuinae præsentia.

Dicit intellectum non operari, quia, vt dixit, non discurrit ab vnâ re ad aliam, nec aliquas considerationes elicit; quod boni ei obiecti magnitudo, tunc eum totum occupet: vnde ipsa tamen & realiter operatur, quod oculos in id, quod

ei representatur, conijciat. Et cognoscat se id, quomodo sit intelligere non posse. Cum ergo ait intellectum non operari, significare vult, eum non discurrere, sed velut consternatum manere præ multitudine eorum, quæ intelligit, id est præ magnitudine obiecti, quod videt: non quod multa de eo intelligat, sed tantum, quia iam magnum in se ipso videt, vt penitus id intelligere non possit.

HABEBAM interdum, vt iam dixi, quædam (tamen, quam brevissimè id pertransiret) principia eius, quod iam dicam. In illa representatione, quâ apud CHRISTVM me præsentem esse fingebam (de qua supra locuta sum) quin etiam interdum dum in libro legerem; hæc in me repente, & improvisò quidam diuinæ præsentia sensus, vt dubitare nullatenus possè, quin aut ipse Deus intrâ me esset, aut ego tota in ipsum absorpta. Non erat tamen hoc per modum visionis; crederim mysticam id Theologiam vocari; hoc autem ita animam suspendit, vt tota extrahi esse videatur. Voluntas quippè amat, memoria propè amissa esse videtur, intellectus (quantum mihi videtur) non discurrit, non tamen amittitur, sed, vt dico, non operatur; at est velut consternatus præ multitudine eorum, quæ intelligit: vult enim Deus eum nosse, se nihil eorum, quæ intellectus ipsius ei representat, intelligere. † Senseram iâ antè, valde conuincit quendam animi teneritudinem (sed ex parte à nobis ipsis tale quiddam, quæ, esto nec planè sensualis, nec planè spiritualis sit, tota tamen Deo Optimo Maximo data). Sed ad hanc habendam, non parum adiuuare posse videtur, si nostram vilitatem, & summam erga Deum ingratitudinem, nec non, quàm multa nostræ causa ipse fecerit, eius item pietationem, tot, tamque amaris doloribus plenissimam, vitam denique ipsius pœnositissimam consideremus. Huc quoque mirè facit orta ex operam eius conspectu exultatio, magnitudinis quoque eius, & immensi, atque exhausti erga nos amoris consideratio, nec non alia id genus plurima, quæ seriò profectum facere volentibus, sæpè vltro, & non satis aduertentibus occurrunt, ac se ingerunt: iam si præter hæc aliquis etiam accedat amor, anima consolationem sentit, cor tenerescit, lachrymarum copia promouetur. Et hæc quidem interdum nos ipsi violenter elicere videmus, interdum

verò ipse Dominus eas videtur concedere, quos ipsi eas remorari, & impedire non valeamus. Adeò vt diuina eius maiestas nobis exiguam hanc, quam cepimus curam, amplissimo quodam dono (quale est interna illa consolatio, quam anima indè sentit, quòd se ob tam immensum Dominum plorare videat) compensare velle videatur. Et non miror: nam nimis quàm magnam se consolandi rationem habet. Itaque iubilat hic, plaudit, deliciaur. Vndè eà, quæ mihi modo se offert, comparatione rem hanc commodè videor posse exprimere: scilicet hæc orationis gaudia, & recreationes talia esse, qualia verisimile est esse eorum, qui in cœlis sunt: nam si amplius non vident, quam eos Deus promeritorum ratione videre vult; & quia merita sua exigua esse simul vident, hinc quisque eo contentus loco est, quem habet; Cùm tamen tanta vnus gaudij ab altero in cœlo sit differentia, & maior multò quàm sit vnus gustus & gaudij spiritualis ab alio, quæ tamen est maxima. Et sanè anima iam tum in principio, cum hanc ei Dominus Deus gratiam facit, putat iam nihil ferè amplius esse, quod desideret, sibi que quam abundantissimè satis factum credit pro omni eo, quod hæctenus ipsi seruiuit. Idque non sine ratione: nam vna lachrymarum earum, quas, vt dixi, ipsi quodammodò procuramus (quanquam sine Dei nutu nihil hic fiat) nequidem omnibus, qui in mundo sunt, laboribus, coeui mihi posse videtur. Multum quippè per illas anima lucratur, quòd enim dari maius lucrum potest, quam aliquod testimonium habere, quòd Deo placeamus? Vndè, qui huc peruenit, multum Deum glorificet, ei gratias agat, multumque ei se debere fateatur, necesse est: quòd ipse iam tum eum in domesticum deligere, ac regni sui participem facere, nisi retrospiciat, velle videatur. Non caret etiam certas quasdam humilitates, de quibus iam agere constitui: quia multi humilitatem esse putant, non agnoscere, gratias se à Deo accipere. Quod quomodo fiat, benè intelligam, oportet: nimirum, Deum illas nobis sine vilo nostro merito dare, ac maiestati eius, propterea grati simus, ac gratias agamus: nam, nisi quæ ab ipso accipimus, agnoscamus, ad eum amandum non animabimur. Et est sanè certissimum, quòd, quò magis nos diuites esse videmus, (scientes interim, & agnoscentes, nos pauperes esse) eo magis nobis emolumentum, atque etiam plus veræ humilitatis accedat. Illud alterum nihil est aliud, quam animi ad sequestrandum prouocatio, nimirum se ad magna bona recipienda idoneum non esse credit; eò quòd statim atque hæc Dominus ei dare incipit, timorem homo concipiat, ne à vana gloria tentetur. Credamus porò eum, qui nobis bona dat, etiam daturum gratiam, ac lumen, ad diabolum, si quando nos, quoad hanc rem tentare incipit, ilicò percipiendum, quin & robur ad ipsi resistendum: si, inquam, cum simplicitate coram Deo ambulemus, ei soli, non

H 3

Lachrymarum Sanctarum precium.

Falsa humilitas est, eò nolle in se agnoscere gratias à Deo accipere.

S. Theresia

Opera

N. III

186

*Beneficio-
rum recor-
datio acuit
amorem.*

non autem hominibus, placere volentes. Certissimum est, tunc nos magis aliquem amare, cum beneficiorum, quæ ab ipso accipimus, identidem recordamur. Si ergo licitum, adeoque meritorium sit, perpetuò meminisse, habere nos à Deo esse, & è nihilo ab eodem creatos esse, ac quotidie sustentari; nec non reliqua beneficia, puta mortis eius & laborum, quæ etiam diu antequam nos crearet, in gratiam singulorum modò viuentium præstitit; cur mihi licitum non erit sæpè agnoscere, videre, & considerare, me de nugis, ac vanitatibus loqui solitam esse, & Dominum iam voluntatem mihi dedisse, non alia de re, quam de ipso loquendi? Ecce ergò monile quoddam pretiosum, quod cum ipsum nobis datum esse, & de facto iam à nobis possideri recordamur, violenter quodammodo nos ad amandum inuitat, atque in hoc omne orationis super humilitatem fundata bonum situm est. Quid ergo erit, cum iam se in potestate sua habere videbit etiam alia monilia pretiosiora, qualia nonnulli serui Dei iam acceperunt, videlicet contemptus tum mundi, tum etiam sui ipsorum? certum est, eos agnoscere oportere plus se debere, ac magis ad Deo seruiendum, & intelligendum nihil horum omnium nos à nobis habere, & ad liberalitatem Domini datoris agnoscendam tenent, quòd scilicet animæ ita nefariæ, & pauperi, nullorumque meritorum, qualis mea est, (quia vel primum horum monilium mihi sufficiebat, & nimis quam satis pro me erat) plures diuitias, ac gratias conferre voluerit, quam etiam desiderare potuissem. Necessè proindè est, nouas nos ad ei seruiendum vires elicere, & opera danda, ne ingrati ei simus: nam hac conditione eas Dominus dat, vt, nisi thesauro, & eminenti statu, ad quem nos cuehit, benè vtamur, eum ipse rursus à nobis erepturus sit, & nos pauperiores, quam eramus priùs, futuri; & illi sit Maiestas eius hæc: monialia datura, qui ea exeret, ac per ea tum sibi, tum etiam alijs proderit. At quomodo rem indè faciet, & liberaliter ea expendetis, qui se diuitem esse nescit? Ea quidem naturæ nostræ conditio est (prout mihi quidem videtur) vt hunc impossibile sit animum ad magna, & sublimia habere, qui non intelligit, liberaliter à Deo, & amicè se haberi: ita namq; miserii sumus, & ad terrena inclinati, vt is ægrè magna cum resignatione, ac generosè detestaturus sit, quidquid terrenū est, qui aliquod se supernorū pignus habere nō intelligit (nam per hæc dona Dominus recludit nobis robur, quod nostris peccatis amisimus) & valde difficulter desiderabit, vt omnes se exosū habeāt, quin & abhorreant; nec ad reliquas omnes eximias virtutes, quas perfecti viri habēt, aspirabit, nisi aliquod amoris, quo ipsum Deus prosequitur, pignus, nec non viuā fidem habeat. Natura quippè nostra ita emortuā est, vt libenter, & vt plurimum in id feramur, quod oculis cernimus, vnde hæc donis iuari debet, quæ in nobis fidem tum ex-

*Thesauro à
Deo dato
bene vtan-
dum.*

*Donis suis
dat nobis
Deus vires
amissas.*

citant, eum etiam corroborant. * Fieri potest, ut ego, utpote quæ ita improba sum, sic de me iudicem: at non deerunt forsan alij, quibus sola fidei veritas sufficiat ad opera valde perfecta peragenda; nam ego (utpote miserabilis) omnibus omnino adminiculis opus habui. Sic fortassis illi de se loquentur; ego, quid mihi factum sit, enarro, sicut etiam mihi iniunctum est, in quo si errem, lacerabit hoc is, cui ipsum mitto; quia melius, quid sit malum scierit intelligere, quam ego. Quem ex amore Dei rogo, ut, quidquid hætenus de mea improba vita, & peccatis commemoravi, omnibus enarret, ac diuulget: & iam inde ex hoc tempore plenam ad hoc ei facultatem facio, uti & omnibus Confessarijs meis, de quorum numero is est, cui scriptum hoc mittitur; & quidem, si velint, & ita expedire iudicent, iam inde ab hoc momento interim dum adhuc in vita sum, ne amplius hominibus, qui aliquod in me bonum esse cogitant, fucû faciam, id faciendum rogo; & certè (cum veritate dico) prout quidem de me nunc sentio, permagna id mihi consolationi erit. At quoad ea, quæ posthac commemorabo, facultatem hanc eis non facio; imò nolo, ut si cui ea ostendant, dicant, quis quæue sit, cui ea facta sint, vel quis, quæue hæc scripserit: nam propterea, nec me ipsam nec aliû quempiam hic nominam; sed omnia scribam quam potero, optimè, ut non cognoscat à quopiam, quod, ut fiat Deum supplicem rogo. Porro viri adeò litterati & graves satis sunt, ad aliquid, quod bonum est autoritate suâ stabilindû, si quidem Dominus mihi gratiam dederit ad tale quid dicendum; si enim tale id fuerit, ipsius erit non meum; nam ego nec scientiam, nec virtutem habeo, nec virum aliquem doctum aut alium quempiam, à quo instruat (etenim soli ij), qui hæc me iubent scribere, sciunt quid scribam, & in præsentiarum hic non adsunt; præterea scribo hæc quasi tempus ad hoc suffurando, & magna cum molestia, cum hæc scriptio impediatur, quo minus neam, cum tamen in paupere domo vinam; satis multis denique destineor occupationibus. Si quidem Dominus maiorem mihi ingenij habilitatem ac memoriam dedisset, possem earum adminiculo, ea quæ hætenus, vel audiui, vel legi, aliquo cum fructu huc adferre; ea quam habeo, nimis quam parua & tenuis est: adeò ut, si quid boni attulero, id Dominus ad bonum aliquod inde eliciendum dici à me velit; quod verò malum erit, sit futurum meum, & id R. V. delebit. Porro nec quoad hoc, nec quoad illud expediens est nomē meum prodicendum quippè est, alicuius, dum adhuc vivit, bona diuulganda non esse; in morte verò non est cur dicantur, nisi fortè, ut suam, quod bonum est, auctoritatem sic amittat, & apud neminem fidem inueniat, quod id à persona adeò villi, & improba, qualis ego sum, dictum sit. Et quia R. V. hoc facturam puto (quod etiam per Dei amorem, & omnes qui hæc visuri

* S. M. de seipso fateatur (non sine ratione) quod sola fidei veritas sibi non sufficeret ad opera perfecta faciēda, tamen si aliqui falso existiment, eam sufficere.

Contenta est ut omnes peccata quæ admiserit, norint.

S. Theresia

Opera
N. VII
156

virtutes aliquis cuiusvis publiquanda non sunt.

visuri sunt, rogo) hinc liberè scribo; alioquin non nisi magno cum conscientia scrupulo hæc scriberem, exceptâ fortè ipsa peccatorum meorum enarratione; nam quoad illâ prorsus nullo scrupulo moueor: quoad reliqua verò satis est, vt me dimittam & alas contraham, me mulierem esse, quantò verò magis me mulierem esse, & simul improbam. Quæ circa, quòd vltra simplicem vitæ meæ enarrationem hic scriptum R. V. inueniet, sibi sumat, & seruet, cum hætenus tam importunè me vserit, vt aliquid de gratijs à Domino inter orandum acceptis, scripto, in posteritatis gratiam committerem, si modò id cum fidei nostræ Catholicæ veritate vsquequaque conueniat; sin minus, quamprimam id igni tradet: nam totam me quoad hoc submitto, sincerè potè dicam, quidquid circa me sit, vt cum id veritati Catholicæ Ecclesiæ conforme inuentum fuerit, aliquam R. V. vtilitatem, & commodum inde eliciat; sin minus, animam meam ab illusione omni liberet, ne, vbi me lucrì quippiam relaturam spero, indè diabolus lucrum reportet. Nouit enim Dominus (vti postea vberius ostendam) quantâ semper in hoc cura, & contentione incubuerim, vt aliquem inuenirem, qui me illuminaret & edoceret. Verum, esto ea, quæ ad orationem spectant, quam maxima possum claritate, & perspicuitate exponere conata fuero, scio nihilominus ea nimis quâ obscura fore illi, qui nullam horum experientia habebit. Referam itaq; impedimenta quædã, quæ (vt mihi quidem videtur) hominem impediunt, quò minus in hac via progressus faciat, nec non alia quædã, in quibus aliquod periculum situm est; prout quidè longâ multorum annorum experientia didici, quam, tū è doctrina Domini, tū è frequenti cum viris doctissimis, & ob longam aetate in rebus spiritualibus versatissimis collatione collegi, qui ad oculum vident, me hactenus viginti & septem annis, quibus orationi vaco, tantam à Deo experientia harum rerum accepisse (esto per viam hanc tam imperfectè, tantaque cum respiratione, & toties impingendo ambularim) quantâ alij, qui in assidua mortificatione, & continenti virtutù studio viam hanc ambularunt, vix 37. vel 47. annis colligere potuerunt. Sit ipse pro omnibus benedictus, meoq; pro eo quod maiestas eius est, obsequio vtatur. Scit enim Dominus meus, aliud nihil me in his omnibus spectare, quam vt ipse vel modicum laudetur, & magnificetur, ex eo, quod (vti videre est) in adeò fetido, & maleolenti simario tam vernantium & odoriferorum flosculorum horum constituere voluerit. Faxit eius Maiestas, ne mea illos culpa iterum euellam, & fiam quæ antea eram. Hoc ego R. V. ex amore Dei, etiam atque etiam, vt ab ipso petat obsecro; cum æquanam sim, multo ipse nobis clarior, quam hic me passus sis exprimere.

*Scribitur ex
experientia.*